

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Treballem per un país que valgui la pena

En una situació de tensió democràtica, Andorra necessita autocrítica

El dimarts 16 d'agost, en aquesta mateixa Plaça del Poble, el nostre company Jordi Torres Ruiz posava en evidència la fractura social que hi ha entre la ciutadania i la política, segons les dades que apareixen en la darrera enquesta del Centre d'Estudis Sociològics de l'Institut d'Estudis Andorrans.

La ciutadania està disgustada, molesta i empenyada.

Mentrestant, Toni Martí i DA semblen decidits a aplicar la màxima "Si plou, que es mulli tothom". Entremig el seu aparell comunicatiu –que paguem entre tots– tolera, quan no estimula, els tics més mediocres de la nostra societat. S'avalen els discursos més simplistes. L'oposició és la responsable de tots els mals i criticar-la a tort i a dret sembla el salvavides dels naufragis governamentals.

Però, en aquest país, després del procés constituent del 1992 i 1993, ja no hi ha polítics pactistes. Ho demostren els fets: aquí Toni Martí i els presidents del seu grup parlamentari, Ladislau Baró i Miquel Aleix, només ofereixen acords per pura i aclaparadora necessitat.

En aquest context les enquestes sociològiques fan surar una exigència ciutadana per ampliar els marges de pràctica democràtica i transparència en la gestió de la cosa pública. En aquesta perspectiva, l'estructura actual de l'Estat també ha de ser matèria de debat.

Per alguns la delimitació de competències Govern-comuns

està esgotada. Per altres està bé com està. I també n'hi ha que demanen que el Govern recuperi competències que mai no hauria hagut de cedir.

Ens trobem en una situació de tensió democràtica, una previsible tibantor –si no es considera que la Constitució del 1993 és un fòssil legal– que obliga a asseure's per dialogar i arribar a nous acords d'Estat que pugin ser duradors i que responguin a l'interès general.

Martí i DA semblen decidits a aplicar la màxima "Si plou, que tothom es mulli"

La societat andorrana és més que les classes benestants, les trenta famílies i alguns bales perdudes. Andorra funciona cada matí amb l'esforç de molta gent emprenedora que no viu del nom, ni de la família.

La majoria dels professionals no són pas sospitosos de tenir la mà parada. Són milers que cada dia donen el millor de si mateixos a canvi d'una feina que voldrien interessant i una retribució digna.

Però el nostre país, després de sis anys i mig de govern de Toni Martí, ja està inundat de desànim i desafecció.

Convé canviar el pas. No és pas la primera vegada que dic, en aquesta tribuna, que és l'hora de la política.

Aturem la disbauxa, acabem els laments i obrim el debat sobre els ideals i els valors que han de guiar la comunitat andorrana.

Assumim la responsabilitat del nostre futur i decidim-nos a construir un país que valgui la pena compartir.

La societat andorrana no és pas millor, ni pitjor, que la dels països del nostre entorn europeu.

Està, això sí, més adormida, desorientada i entotsolada, és a dir aïllada, retirada, tancada en si mateixa.

Però els temps no ens permeten pas tancar-nos en la nostra clasca.

Ens cal acabar amb la immediatesa, la simplificació, l'electoralisme i el partidisme.

Ens cal una nova racionalitat col·lectiva. Cal lligar les coses quotidianes amb els ideals, les coses d'avui amb la societat andorrana futura.

Per això, els progressistes volem fer la nostra aportació positiva a la construcció d'un projecte compartit de país que valgui la pena. Un país millor que el que tenim.

Un país que ha de ser clar en el terreny dels ideals, del model de progrés, en el sistema de benestar i en voluntat democràtica.

Per aconseguir-ho ens caldran arguments, veritats compartides i una nova proposta de societat. Andorra ha de tornar a ser una societat disposada a aprendre, a fer autocrítica, a reflexionar sobre si mateixa, a mirar de cara al futur.